

Verslag van Ondersferenwerk in Ieper, 8 en 9 November 2014

Met zeven man sterk waren we in de buurt van Ieper, daar waar in de Eerste Wereldoorlog de eerste keer gifgas is gebruikt, door de Duitsers. Ons doel was de plaatsen van deze gifgasaanvallen te onderzoeken, reinigen en transformeren. Over het hele gebied rondom en vooral ten noorden van Ieper hing een grijze sfeer van verdriet, ongeacht het mooie weer dat we dit weekend hadden. De meeste loopgraven zijn dichtgegooid, en het gebied is weer weide en akkergrond, maar de droeve sfeer van verlatenheid is er nog te proeven, mede door de vele oorlogskerkhoven van alle nationaliteiten, die tussen de vroegere loopgraven en Ieper in liggen.

We begonnen ons werk op de parkeerplaats voor een supermarkt in Ieper, waar het instroompunt lag van de landschapsengel die het gebied ten noorden van de stad omvat, daar waar het meeste is gestreden. De engel was blij met onze komst, en aangezien zij en haar elementwezens leden onder de constante stroom van auto's, gevuld met mensen die vooral met praktische zaken bezig waren, hebben we dit punt een weinig verlegd naar een tuin ernaast, onder een mooie kastanjeboom, zodat ze zich rustiger konden concentreren op hun werk. Maar we ervoeren dat we al werden verwacht.

Ons werk vond plaats bij een Canadees oorlogsmonument in Sint Juliaan, een dorpje ten noorden van Ieper, op de plek waar zij hebben standgehouden, nadat eerst de Franse legionairs in paniek waren gevlucht (en velen gestorven) onder de Duitse gifgas aanvallen. Hier was het transformatiepunt van de energetische landschapseenheid. Het was een mooi monument, van een soldaat die zijn geweer op de aarde zet en zelf in verdriet het hoofd buigt (veelal wordt zo'n plek door een vrijmetselaar kunstenaar misbruikt voor onheldere praktijken). Gelukkig hadden we de twee dagen zonnig weer en een beschutte plek achter bosjes, gescheiden van het druk bezochte monument: dit weekend was er te lande de herdenking van het uitbreken van de oorlog een eeuw ervoor. De bezoekers, veelal Engelsen en Canadezen, ook wat Belgen en verdwaalde Duitsers, werkten op hun manier mee door hun bewustzijn en gevoelsgebaren naar het monument en waar dat voor staat. De Eerste Wereldoorlog wordt in België 'de grote oorlog' genoemd. Ook in de Tweede werden ze bezet, maar dat is een tere plek in het volk, want omdat de Duitsers toen het Vlaams als taal hebben toegestaan, hebben vele Vlamingen gecollaboreerd, waarover nog steeds schaamte heerst in het land. In de Eerste hebben ze echt zelf gevochten. Typisch ook dat we ondanks meerdere uitnodigingen aan Vlaamse medewerkers, alleen met Nederlanders ter plekke werkten. Beide Wereldoorlogen waren mogelijk nog een heet hangijzer.

Voordat we begonnen, hebben we eerst in de omgeving waargenomen en van verschillende kerkhoven de er nog rondhangende gestorvenen meegenomen. Typisch waren weer de jonge leeftijden van al de soldaten. Hier en daar een sergeant of corporaal van 34 jaar, de rest lag er grotendeels onder qua leeftijd. Allemaal nog jongens met weinig levenservaring, wat het blijkbaar goed doet als kanonnenvlees. En geleden hadden ze, de miljoenen jongeren die hier zijn gestorven. Eerst de gifgasaanvallen van de Duitsers, waartegen de geallieerden niets wisten te doen dan hun maten langzaam maar zeker eraan te zien sterven. Als je geluk had en de wind de andere kant op stond, ontkwam je eraan. Het was dus pure willekeur. Terugvluchten in de beschutting van de loopgraaf bleek een averechts effect te hebben, daar het gebruikte chloorgas

Ghislaine bij het Canadese monument

zwaarder was dan lucht en zich eerder hierin verzamelde. Veel overledenen hingen hierom nog getraumatiseerd rond. Langzaam leerden de soldaten dat een natte doek voor de mond, liefst met urine, het gas tegenhield. En later kwamen er geavanceerde gasmaskers met goede filters als standaarduitrusting. De Duitsers gebruikten ook als eerste op grote schaal mitrailleurs, waarmee je honderden tegenstanders tegelijk kon uitschakelen. Een ongekende schaalvergroting. Bij één gelegenheid hadden de Engelsen met een dieptebom een grote krater geslagen. Hierin slopen zij in de nacht om de Duitsers de volgende morgen aan te vallen. Deze hadden hier lucht van gekregen, en waren gevluht. Maar ze hadden mitrailleurs achtergelaten die op kniehoogte allemaal tegelijk automatisch afvuurden. Toen de Britten in de buurt kwamen, gingen deze aan, met als resultaat 5000 doden en gewonden in 10 minuten tijd. Erna kwamen weer de Duitsers met reusachtige vlammenwerpers, waardoor je binnen een fractie van een seconde geheel of gedeeltelijk verbrandde. En altijd waren er de bommen en granaten, die om je heen insloegen als je geluk had. De stad Leper was onderwijl geheel gebombardeerd geworden, zodat uiteindelijk van het centrum geen enkele muur hoger dan kniehoogte was blijven staan. Kortom, deze slopende oorlog, veelal in de voortdurende regen, was een slopende inferno waar je over de lijken van je makkers of tegenstanders heen diende te lopen, of zelfs bovenop hen sliep als zij half in de blubber waren weggezakt. Onderscheid tussen vriend of vijand maakte op het laatst ook niet meer uit, daar iedereen in de modder verzoop of rondkroop en langzaam maar zeker één werd met de zware grijze klei van deze streek.

Het was dan ook niet vreemd dat we bij ons ondersferenwerk zeer veel wantrouwen uit wanhoop tegen kwamen. Veel overledenen dachten dat er geen God meer was, want hoe kon het anders dat ze er zo aan toe waren geweest. Door ons werk kregen we langzaam maar zeker van hen het vertrouwen weer terug, en konden zij verder worden geholpen op hun weg door de geestelijke sferen. Maar dat duurde lang, net of wij ons ook door de dikke modder van de tegenwerkende sferen dienden heen te werken. Eerst nadat we aan de overledenen een paar tegen-engelen hadden laten zien en het werk dat zij hier hadden verricht, konden we begrip en daardoor weer vertrouwen in hen opwekken, en sfeer na sfeer konden zij de plek loslaten en meer in vertrouwen hun weg in de geestelijke wereld vervolgen. Er was veel oor naar de achtergronden van de oorlog, aangezien hen dat niet of nauwelijks werd meegedeeld. Het bredere plaatje hielp hen te transformeren en los te laten, nadat ook de gevallen engelen zich los konden maken en transformeren. Onderwijl kwam er veel kou en verdriet vrij, wat vooral door de vrouwen onder onze deelnemers werd gevoeld. Uiteindelijk ervoeren we dat we als groep ook transformeerden. Een deel van onze groep was nog niet zo ervaren, maar bij de laatste ondersfeer, daar waar in de kern van de aarde een tegen-seraffijn (liefdesgeest) vanuit haat de zwarte magie als kracht gebruikt, hebben we allemaal heel sterk de liefdeskrachten vanuit het shamballa beleefd, dat ook in deze sfeer wordt gehoed door Moeder Aarde. We ervoeren dat ons werk succesvol was, en dat we veel hebben kunnen bevrijden en omvormen. Met een gevoel van dankbaarheid keerden we huiswaarts.

Nicolaas de Jong.